

V PRAHE
A BRATISLAVE

Pred Bratislavou sa tanečník s projektom Dancer - Sergej Polunin Live (produkoval ho slovenský producent Miloš Harajda, spoluautor tohto článku) predstavil 1. mája v Prahe. Predstavenie bolo vypredané za 4 minúty, čo sa v histórii Národného divadla ešte nikdy nestalo. V Bratislave na doskách SND sa Sergej Polunin predstaví tento mesiac, 26. a 27. septembra. „Je to pre nás veľká česť a aj takto sa dostávame do pozornosti ľudí, ktorý sa pohybujú okolo baletu,“ vyjadril sa pre RTVS Jozef Dolinský, riaditeľ baletu SND.

100

Boh tanečníka

Sergej Polunin

Kamera pomaly klesá od stropu schátraného kostola, postaveného uprostred džungle ostrova Maui na Havaji. Na drevenej dlážke sa v opare črtá silueta muža. Tanečníka. Spolu s prvými tónmi piesne Take Me To Church vystiera tetovanú ruku k nebesám a v sekunde premení kostol na súkromné baletné javisko, kde pohyby jeho tela akoby popierali zákony zemskej gravitácie.

V

V čase, keď mi David LaChapelle ponúkol spoluprácu, bol som úplne na dne a stratený. Bolo to temné obdobie môjho života. Balet som nenávidel a vedel som, že toto bude môj posledný tanec. O tom nebolo pochyb - priznáva Sergej Polunin, bývalý najmladší princípál v histórii londýnskeho kráľovského baletu, tanečník, o ktorom sa hovorí ako o najväčšej baletnej hviezde súčasnosti. Krátko pred nakrúcaním klipu Take Me To Church

strávil pár dní v Los Angeles, v spoločnosti svojho detského idola, herca Mickeyho Rourke, ktorého meno má vytetované na pravom predlakti. Mickey mu poradil niekoľko profesionálnych tipov, ako sa vcítiť do úlohy, tancu dodať herecký výraz a ako nechať emócie vyplávať na povrch.

Take Me To Church

Videoklip nakrútený na svetoznámu skladbu írskeho speváka Hoziera, bol pôvodne plánovaný ako labutia pieseň Sergeja Polunina, ktorou sa tanečník chcel symbolicky rozlúčiť s baletom. Puto, ktorému obetoval detstvo, rodinu i vlastné ilúzie, mal pretrhnúť tento tanec na choreografiu Jadea-Halea Christofiho, Sergejovho blízkeho kamaráta a spolužiaka z The Royal Ballet Scholl. Svet mal štvorminútové dielo uvidieť v deň premiéry dokumentu Dancer (Tanečník) na striebornom plátne. David LaChapelle, svetoznámy fotograf a režisér klipu, sa ale rozhodol inak. Bez súhlasu producentov, avšak s vedomím Sergeja, ho zverejnil na

kanáli YouTube. Bolo to, akoby vybuchla bomba. Stačilo pár hodín a video presiahlo hranicu milión videní. Sergej dostal obratom letenku prvej triedy do Los Angeles a pozvánku do prestížnej show moderátorky Ellen DeGeneres. Tam na skladbu Take Me To Church zatancoval naživo. Rovnako ako v klipe, do pol pásu nahý, s nádherne vypracovanou postavou, odetý iba do svojich tetovaní, s rozviazanými vlasmi, pripomínajúcimi rebelský výzor mladého Micka Jaggera. Z problematického dieťaťa svetového baletu sa v priebehu niekoľkých hodín stala megastar. Svet dostal novú ikonu.

Z gymnastiky na balet

Narodil som sa v meste Cherson na juhu Ukrajiny. Tam, kde sú všetci chudobní, necítite rozdiely. Ako dieťa som sa chcel iba hrať s ostatnými deťmi a užívať si slobodu. Mal som krásne detstvo, zábava však skončila, keď sme sa s mamou odsťahovali do Kyjeva - týmito slovami začína Polunin rozprávať svoj príbeh v britskom

dokumentárnom filme Dancer. Ukrajinské mesto Cherson s niečo vyše 300.000 obyvateľmi založil Grigorij Alexandrovič Potemkin, obľúbenec cárovnej Kataríny II.. Mesto leží blízko Čierneho mora, od idylky prímorského letoviska je však na hony vzdialené. Má rozvinutý strojársky a lodiarsky priemysel a je dôležitým dopravným uzlom krajiny. Poluninovi patrili k ruskej menšine, aj preto sa u nich doma hovorilo po rusky. **Sergej Vladimirovič** sa narodil 20. novembra 1989 ako jediné dieťa Galiny a Vladimira Poluninovcov. Plavovlasá Galina s peknými črtami tváre pracovala ako krajčírka, Vladimír, keď sa stal otcom, aby uživil rodinu, chodieval na týždňovky do Moskvy. Chlapček bol ako živé striebro, neposedný, neustále skúšal rôzne akrobatické kúsky, doslova sa doma šplhal po stenách ako Spiderman, a tak ho mama, keď mal štyri roky, prihlásila na športovú gymnastiku. Skoky, premety, trampolína, v telocvični sa malý Sergej vybláznil do sýtosti, podľa trénera mal ľahké kosti a telo ohybné ako guma. Všetko nasvedčovalo, že by sa raz z neho mohol stať olympijský šampión. Po škole chodil trénovať do vzdialenej telocvične gymnázia a cvičil až do večera. Keď prišiel večer domov, bol taký unavený, že rovno spadol do postele a v momente zaspal. Ale Galina už videla svojho syna s olympijskou medailou na hrudi, ako kráča ku stupienku víťazov. Trvala na tom, aby sa malý Serioža zúčastňoval čo najviac pretekov, ktoré, ako dúfala, zocelia jeho športového ducha. Ale on

ich nenávidel. Nenávidel atmosféru vypätej súťaživosti, ktorá sa na bojiisku dala priam krájať, dusil sa, dvíhal sa mu z toho žalúdok... **Keď** mal ani nie osem rokov, dostal ťažký zápal pľúc, ktorý si vyžiadal pobyt v nemocnici a následnú trojmesačnú rekonvalescenciu. Choroba ho vyradila z tréningov a keď si znovu obul gymnastické cvičky, bolo jasné, že to, čo zameškal, už tak ľahko nedobehne. Galina sa teda rozhodla dať ho na balet. „Pravdu povediac, balet bol sprvu skôr jej voľbou než mojou,“ prítakáva Sergej. „Ale to sa stáva, keď ste mladý, ešte neviete, čo od života očakávať,“ dodáva, akoby mamu ospravedlňoval. Prvé tanečné kroky sa naučil na miestnej akadémii, kde si ho pod svoje krídla vzala učiteľka Galina Ivanovna. Keďže začínal ako gymnasta, bolo potrebné preformovať jeho svalovú hmotu, pretože balet si vyžaduje dlhé atletické svaly. Po dvoch rokoch pod krídlami chersonskej tanečnej školy jeho ambiciózná matka pochopila, že chlapec sa už nemá kam posunúť, pre jeho talent bol Cherson primálny. Pritom sama priznáva, že sama baletu nijako zvlášť nerozumela, videla iba, že Serioža je zo všetkých detí najlepší a že potrebuje rásť ďalej. Urobila teda veľké, odvážne rozhodnutie - presťahovala sa so synom do Kyjeva, kde začal navštevovať štátny choreografický inštitút.

Spasiteľ rodiny

Bezstarostné detstvo sa skončilo. Mama neustále dohliadala, aby aj pri sledovaní televízie sedel s nohami roztriahnutými do šnúry a naťahoval si svaly. Svojej vízií, že sa z jej syna raz stane svetoznámy tanečník, bola rozhodnutá podriaďiť celý život. Jeho úspech pomôže celej rodine.

„Všetko sa prispôbovalo jeho tancu, na seba som nemala ani minútu,“ spomína. Prostriedky na život v hlavnom meste však ďaleko presahovali rodinný rozpočet. „Nemali sme peniaze a Kyjev bol strašne drahý.“ Otec, aby ho mohol finančne podporovať, odišiel do Portugalska, kde cez týždeň pracoval na stavbe a počas víkendov zarezával v druhej sichte ako záhradník. Babička sa zasa vybrala opatrovať seniorov do Grécka. A Galina bývala so synom v jednoizbovom byte na 15. poschodí škaredého paneláka neďaleko tanečnej školy. Osamelý život matky a syna sa cvrkol na cestu do a zo školy, na nič iné nemali čas, a, pravdupovediac, ani peniaze, prvé mesiace sa museli zaobiť aj bez televízora a práčky. Sergej spomína, ako bolestne pociťoval odlúčenie od otca, chýbalo mu ich tajné spojenectvo a drobné vylomeniny, ktoré robievali mame napriek. „Vidaval som ho maximálne raz do roka. Vtedy som si hovoril, že by som ho snád radšej nevidel vôbec, než aby som sa s ním musel zasa lúčiť. To sú moje najsmutnejšie spomienky na detstvo...“

Sergej sa mal stať spasiteľom celej rodiny. V dokumente Dancer jeho otec hovorí: „On je naša nádej.“ Trénoval dvakrát toľko, ako ostatní chlapci, z baletnej sály odchádzal niekedy až o desiatej večer. Nikolaj Danielovič (iniciály jeho mena si Sergej nechá neskôr vytetovať na ruku), najprísnejší učiteľ a postrach školy, mu dával hodiny navyše, aj keď jeho „drezúra“ občas hraničila so sadizmom. „Moji vrstovníci boli voľní, ja som naopak kvôli svojmu talentu cítil obrovský tlak.“

London Calling

Tanečník Ivan Putrov bol o desať rokov starší od Sergeja a rovnako ako on študoval na kyjevskom Štátnom choreografickom inštitúte. Jeho otec sa raz stretol s Galinou a v debate s hrdosťou spomenul Ivanovu skvelú kariéru, veď jeho syn dostal angažmán v londýnskeho kráľovskom baletu. Rozhovor s ním Galinu nakopol k ďalšej veľkej akcii - zhromaždila Sergejove najlepšie fotografie a videonahrávky a poslala ich aj so žiadosťou o prijatie do The Royal Ballet School, kráľovskej baletnej akadémie v Londýne, jednej z

najväčších liahni tanečných hviezd na svete. V zime 2003 Sergej dostal pozvanie na konkurz. Ak by ste sa aj dnes po rokoch spýtali jeho pedagógov na prvé dojmy zo štrnásťročného ukrajinského chlapca, ich odpoveď by pravdepodobne znela jednohlasne: takýto talent sa na baletnom nebi objaví raz za dvadsať rokov! Malý Polunin mal brilantnú techniku, famóznou ľahkosť a pružnosť, vzácne prirodzenú koordináciu pohybov, závatné skoky a to, ako mäkkou, ale pevne vždy dopadne na zem, nehovoriac o jeho absolútnom zmysle pre hudbu! Vtedajší riaditeľ baletu Kevin O'Hare: „Patrí k tým tanečníkom, na ktorých sa divate a hovoríte si: kde na to ten chlapec chodí? Je to úžasný dar.“ **Sedem** dní po konkurze prišla z Londýna s napätím očakávaná odpoveď - Prijatý! Sergej sa stal študentom The Royal Ballet School. V rodine nastalo veľké lúčenie. „Nemala som víza a ak by som v Anglicku zotrvala, ohrozila by som Sergejov status. Po prvýkrát som bola nútená syna opustiť a nechať ho samého v Londýne. Nevedel ani slovo po anglicky! Rok som sa z toho nemohla spamätať,“ neskrýva Galina stopy dojatia ani dnes. Po návrate do prázdneho kyjevského bytu, kde zrazu nevedela, čo so sebou, veď celý jej doterajší život sa točil okolo Sergeja, upadla do ťažkej depresie. Sergej sa navyše zaprisahal, že ho mama viac neuvidí tancovať. Zakázal jej to! „Stále ma len kritizovala. Takže keď som prišiel do Londýna, rozhodol som sa: Nikdy viac ma neuvidí tancovať!“ Galina však tvrdí, že na svoju prísnosť mala vždy dôvod. Vedela, že synovu výchovu musí pevne držať v rukách ona a jedine ona. „Voloda ako otec bol veľmi mäkký, nepodporoval ma. Keď Serioža hneval, povedala som: ‚No, počkaj, poviem to otcovi‘ a on sa iba smial... Ja som vždy bola tá zlá.“

„Som totálne mimo z toho úžasného diela Davida LaChapella a Sergeja Polunina. Nemám slov. Dakujem.“

(Hozier na Twitteri 10. 02. 2015, deň po svetovej premiére videa Take Me To Church)

PROJECT POLUNIN

Rok 2017 sa v Londýne začal prvým benefičným večerom, ktorého výťažok putoval na podporu Sergejovej nadácie Project Polunin. Jej zámerom je prebudovať štruktúru baletu, zmeniť postavenie a fungovanie tanečníkov navonok, zabezpečiť im starostlivosť a agentov, ktorí by im manažovali profesionálny život. Nadácia má tiež mnoho plánov na organizovanie rôznych aktivít v snahe pritiahnúť viac mladých ľudí k baletu a tancu vôbec.

Ako z filmu o Harrym Potterovi

Kráľovská baletná škola sídlila v prekrásnom Richmond Parku na juhozápade Londýna, v budove, ktorú si dal v polovici 18. storočia postaviť kráľ Juraj II. ako lovecký zámok. Sergej spomína, že, keď tam po prvý raz vkročil, cítil sa ako vo filme o Harrym Potterovi. Talentovaného mladíka zaradili do triedy s chlapcami o dva roky staršími. Vedel, že musí obstáť, byť dobrý, čo dobrý, najlepší, že nemôže riskovať nič, čo by ohrozilo jeho štúdium. Ale sen o veľkej, láskou predchnutej rodine sa rozplynul vo chvíli, keď mu rodičia oznámili, že sa rozvádajú (mimochodom, už druhý raz, prvýkrát sa tak stalo, keď mal tri roky). „Preplakal som celé dva dni.“ Z bolestného zážitku si vraj zobral do budúcnosti dôležité poučenie: nenadväzovať príliš silné putá s ľuďmi, ktorí by vás mohli zasa opustiť. „Naučil som sa v živote vyháňať sa všetkému, čo by ma mohlo nejako zraniť.“ Po náročných tréningoch v rámci školských hodín trénoval ešte na vlastnú päsť. A keď netrénoval, robil strečing a keď nerobil strečing, potil sa vo fitness. V noci nemohol spať, hral videohry, sledoval hollywoodske filmy, počúval Jay-zyho a do nekonečna si púšťal baletné videá, napríklad aj s legendárnym ruským tanečníkom Michailom Baryšnikovom. Sergej sa nazdával, že spolužiaci ho museli nenávidieť, iste sa im zdal až nezdravo ambiciózný a „premotivovaný“, ale nebolo tomu tak. Všetci k nemu vzhliadali. Veď tancoval ako boh. Profesori ho obsadzovali do stále ťažších, náročnejších baletných partov. A jeho meno sa začalo skloňovať priamo na pôde kráľovského baletu.

Principál, najmladší na svete

Do súboru The Royal Ballet, jednej z najprestížnejších baletných spoločností na svete, nastúpil hneď po škole, ako sedemnásťročný. V devätnástich ho menovali princípálom (hlavným tanečníkom súboru), najmladším v celej histórii tejto kráľovskej inštitúcie. A tancoval úlohy, o akých sa jeho spolužiakom mohlo len snívať: rytiera Des Grieux v Manon, princa v Popoluške, Lenského v Eugenovi Oneginovi... Na bruchu smerom od slabín má vytetovanú hlavu vyjúceho vlka - ako spomienku na obľúbenú baletnú rozprávku Sergeja Prokofieva Peter a vlk, jednu z prvých úloh, ktoré tancoval v The Royal Opera House. Za rok 2011 našťudoval šesť nových úloh. Dokázal všetok ten ruch okolo seba dostatočne vstrebať? Rútíl sa životom, hladný ako vlk po sláve a uznani, ale ako hovorí starí zenoví majstri: v tečúcej vode neuvidíš svoj odraz, len v stojatej... **Vedenie** divadla tvrdí, že to potreboval: byť

permanentne v jednom kole, ísť z roly do roly, naplno prejavíť svoj talent. A čo na to hovorí on sám? „Keď dospějete, začnete myslieť sám za seba a pýtať sa, či ste naozaj tým, kým byť máte, či to, čo robíte, je skutočne to, čo robíte chcete. A začnete bojovať sám so svojimi inštinktmí.“ **Potom** prišlo obdobie, na ktoré dnes nespomína rád. Divoké večierky (jeho Twitter bol plný odkazov na prežúrované noci), kokaínové lajny („Vďaka koksu som mal nekonečnú energiu.“), tetovacie seansy (jeho telo zdobí ??? tetovaní), jazvy na hrudi, ktoré volá tigrie škrabance („Cítim sa s nimi ako pradávny bojovník.“) a k tomu palcové titulky v médiách, ktoré to všetko nechutne rozmazávali. Okamžite ho označili za rebela, krehkého netvora, enfant terrible či Jamesa Deana súčasného baletu a jeho život prirovnávali k divokej jazde rockových hviezd... Galina bola zúfalá, o synových excesoch sa dozvedala akurát z jeho statusov na Twitteri. Sám hovorí, že sa správal tak trochu ako blázon. Vynechával ranné návky, po nočných záťahoch z postele nevychádzal pred poludním. Profesori mu pohrozili, že buď doštuduje, alebo... Vybral si prvú možnosť. Ale na promóciách bol sám, nik z rodiny ho neprišiel vyobšľovať, zahrnúť slzami šťastia, obsypať kvetinami. Chcel to tak, bolo to jeho rozhodnutie, ale večer po slávnosti... Ešte viac sa prepadol do svojho tieňa...

Hviezda padá hore

Méta, o ktorej tisíce tanečníkov iba snívajú, však zďaleka nemala takú sladkú príchuť satisfakcie, ako očakával. „Obsadzovali ma do každého veľkého predstavenia, no napriek tomu, že moja hviezda stúpala, stále som si nemohol dovoliť slušné bývanie, nik sa nestaral o moje kontrakty, nedával som rozhovory... a to postupne viedlo k veľkej frustrácii. Bol som sklamaný zo sveta baletu. Herci, speváci, športovci majú svojich agentov, no o tanečníkov sa nik nestará.“ Balet v Anglicku sa podľa neho stal „exkluzívnou“ záležitosťou, tou exkluzívitou však bola len hrstka zasvätených nadšencov, nie široké publikum. Byť tanečníkom už zďaleka nemalo taký cveng ako kedysi. „Vo svete baletu sa každý stará len sám o seba a nikto o tanečníkov. Medzi divadlami, choreografmi a účinkujúcimi panovala totálna absencia jednoty. Chýbala štruktúra, každý hrabal sám pre seba.“ A to ho rozčuľovalo. „Jednoducho nás využívajú. Nik nám neradí so zmluvami, nik sa nás nikdy nespýta, koľko si myslíme, že by sme mali dostať zaplatené, akú úlohu by sme radi tancovali alebo s kým. Sme odkážziva v pozícii, keď musíme počúvať. Lenže ako umelec potrebujete slobodu, musíte mať priestor dýchať, vzlietnuť.“ Chcel hosťovať aj na iných scénach sveta, ale divadlo ho odmietalo uvoľniť, vraj to nejde, veď tancuje v takmer každom predstavení. Túžil skúsiť šťastie vo filme, no dostal tú istú odpoveď. Vo vzduchu odvislo pár sľubov, ale čas plynul a lady sa nehýbali... **A** jedného dňa v tom mal konečne jasno: jediný spôsob, ako uniknúť z celého toho blázince, je zatiahnuť brzdu. V januári 2012 prišiel do divadla ako obvykle, skúška sa začala a on zrazu zastal - odchádzam, vyletelo z neho a zamieril si to k dverám. Áno, sekol s tým. V tej chvíli bol presvedčený, že raz a navždy. A svoje rozhodnutie zdublikoval o pár hodín neskôr v kancelárii šéfy baletu. Keď vyšiel z budovy The Royal Opera House, pocítil intenzívny „závan slobody.“ V spätnom pohľade však nie je na seba až taký hrdý. „Nepovažujem to za prejav sily, skôr slabosti.“ Tak to ale v živote chodí. Akoby prvý raz pochopil, že má právo rozhodovať sám za seba, bez ohľadu na druhých. A áno, môže sa aj myliť, ale je to jeho rozhodnutie a on si za ním stojí. Jeho učiteľ a mentor Igor Zelenskij to neskôr vystihol presne: „Je mladý, krásny, talentovaný. Môže meniť svoje rozhodnutia. Má čas. Nechajte ho ísť ďalej. Nechajte ho, nech sa sám hľadá.“ **V celom** tomto hektickom období vzbury sa udiala ešte jedna nepríjemná udalosť. Keďže Sergejove vízum bolo viazané na pracovnú zmluvu s The Royal Ballet, okamžite, ako v ňom skončil, vyzvali ho britské úrady, aby opustil krajinu. „Je to strašný pocit, keď pre niekoho deväť rokov pracujete a viete, že len čo prestanete, alebo sa vám, nedajbože, nebude dariť, vyhodí vás z krajiny a vy pridete o domov.“

v Labuťom jazere či viediecky mladík Franz v Coppélii. Zelenskij je od Sergeja o generáciu starší, a tak mladý tanečník v ňom našiel nielen svojho učiteľa, ale aj priateľa, mentora a tak trochu i otca. Sergej priznáva, že absencia mužského vzoru v detstve ho stále vedie k hľadaniu „niekoho, kto by ma podporil, niekoho silného, o koho sa môžem oprieť.“ (Svoje puto so Zelenskym spečatil vytetovaným portrétom učiteľa na pravom ramene.). Avšak ani Rusko nespĺnilo Poluninove očakávania a koncom apríla 2013 odišiel z nácviku baletného predstavenia Polnočný Expres, len pár dní pred plánovanou premiérou. „Nevedel som, kam moje kroky povedú a vtedy som stretol producentku Gabriellu Tana.“ Jeho život zrazu nabral novú perspektívu. **Gabrielle**, renomovaná britská producentka, ktorá sa podpísala pod také úspešné filmy ako Philomena (nominovaný na štyroch Oscarov) či Vojvodkyňa (s Kierou Knightley), práve zbierala inšpiráciu pre dokumentárny film o baletke, ktorý chcela natočiť. Stretnutie so Sergejom prišlo ako na zavolanie. Oslovila Davida LaChapella, aby film režíroval, vedela, že excentrický vizuálny umelec tanec miluje a poznala aj jeho celovečerný tanečný dokument Rize, ktorý získal cenu poroty na Sundance Film Festival. Z časových dôvodov však LaChapelle ponuku nemohol prijať, ponúkol sa však, že so Sergejom nakrúti video na Hozierovu skladbu Take Me To Church. Uchvacujúci tanečný klip sa napokon stal mottom dokumentu, zachytávajúcím životnú cestu fenomenálneho tanečníka i dôvody, prečo sa na vrchole kariéry rozhodol balet opustiť. Stretnutie s Davidom LaChapellom bolo pre Sergeja osudové. „Vďaka tomu, že som mohol byť v blízkosti takého veľkého umelca, som pochopil, že ani ja nemusím prežiť život s nálepkou tanečníka, ale ako umelec sa môžem slobodne pohybovať medzi filmom, fotografiou, divadlom. Toto zistenie mi prinieslo pocit veľkého oslobodenia,“ prehovoril Sergej k divákovi v IFC Center v New Yorku v deň svetovej premiéry dokumentu Dancer. Spolupráca s LaChapellom pokračuje naďalej, Sergej pôzoval pre jeho knihu Lost and Found, ktorá tento rok vyjde vo vydavateľstve Taschen (prvé snímky mali premiéru na tohtoročnom Bienále v Benátkach) a naplno to rozbalil aj v ďalšom klpe, ktorý LaChapelle nakrútil pre firmu Diesel. Módná značka

Našťastie, priatelia mu pomohli získať krátkodobé turistické vízum, aby sa mohol aspoň normálne zbaliť a z Londýna odšťahovať.

Pod krídlami anjelov

Sergej mal v pláne odísť tancovať do New Yorku. Situáciu však skomplikovali prískrtené finančné zdroje i to, že kvôli jeho zlej reputácii sa tamojšie divadelné súbory zdráhali nadviazať s ním spoluprácu. Krátko nato ho oslovil umelecký šéf Stanislavského hudobného divadla, ruský tanečník Igor Zelenskij (momentálne riaditeľ Bavorského štátneho baletu v Mníchove) s ponukou účinkovať na moskovskej scéne a tam zažiaril v niekoľkých divadelných úlohách: ako Albert v baletnej klasike Giselle, princ Siegfried v Labuťom jazere či viediecky mladík Franz v Coppélii. Zelenskij je od Sergeja o generáciu starší, a tak mladý tanečník v ňom našiel nielen svojho učiteľa, ale aj priateľa, mentora a tak trochu i otca. Sergej priznáva, že absencia mužského vzoru v detstve ho stále vedie k hľadaniu „niekoho, kto by ma podporil, niekoho silného, o koho sa môžem oprieť.“ (Svoje puto so Zelenskym spečatil vytetovaným portrétom učiteľa na pravom ramene.). Avšak ani Rusko nespĺnilo Poluninove očakávania a koncom apríla 2013 odišiel z nácviku baletného predstavenia Polnočný Expres, len pár dní pred plánovanou premiérou. „Nevedel som, kam moje kroky povedú a vtedy som stretol producentku Gabriellu Tana.“ Jeho život zrazu nabral novú perspektívu. **Gabrielle**, renomovaná britská producentka, ktorá sa podpísala pod také úspešné filmy ako Philomena (nominovaný na štyroch Oscarov) či Vojvodkyňa (s Kierou Knightley), práve zbierala inšpiráciu pre dokumentárny film o baletke, ktorý chcela natočiť. Stretnutie so Sergejom prišlo ako na zavolanie. Oslovila Davida LaChapella, aby film režíroval, vedela, že excentrický vizuálny umelec tanec miluje a poznala aj jeho celovečerný tanečný dokument Rize, ktorý získal cenu poroty na Sundance Film Festival. Z časových dôvodov však LaChapelle ponuku nemohol prijať, ponúkol sa však, že so Sergejom nakrúti video na Hozierovu skladbu Take Me To Church. Uchvacujúci tanečný klip sa napokon stal mottom dokumentu, zachytávajúcím životnú cestu fenomenálneho tanečníka i dôvody, prečo sa na vrchole kariéry rozhodol balet opustiť. Stretnutie s Davidom LaChapellom bolo pre Sergeja osudové. „Vďaka tomu, že som mohol byť v blízkosti takého veľkého umelca, som pochopil, že ani ja nemusím prežiť život s nálepkou tanečníka, ale ako umelec sa môžem slobodne pohybovať medzi filmom, fotografiou, divadlom. Toto zistenie mi prinieslo pocit veľkého oslobodenia,“ prehovoril Sergej k divákovi v IFC Center v New Yorku v deň svetovej premiéry dokumentu Dancer. Spolupráca s LaChapellom pokračuje naďalej, Sergej pôzoval pre jeho knihu Lost and Found, ktorá tento rok vyjde vo vydavateľstve Taschen (prvé snímky mali premiéru na tohtoročnom Bienále v Benátkach) a naplno to rozbalil aj v ďalšom klpe, ktorý LaChapelle nakrútil pre firmu Diesel. Módná značka

tak svojím sloganom Make Love Not Walls promptne zareagovala na agresívne homofóbnu predvolebnú kampaň Donalda Trumpa.

Esencia umenia

Momentálne sa Polunin svedomito a s plnou vážnosťou pripravuje na hereckú dráhu („Polovica zo mňa chce tancovať, druhá hrať.“) A už má za sebou aj filmový debut, a nie hocaký. Vo filme Vražda v Orient Expres britského režiséra Kennetha Branagha sa objaví po boku Johnnynho Deppa, Michelle Pfeiffer, Judi Dench či Penélope Cruz. V klasickej detektívke Agathy Christie hrá knieža Andrenyiho. Ak si spomínate na slávnú verziu tohto filmu z roku 1974, Sergejov part v nej stvárnil herec Michael York. (Európska premiéra je naplánovaná na 3. novembra 2017 v Londýne.) Z filmovania si odniesol najlepšie dojmy, a vôbec, všetko okolo filmového priemyslu mu pripadá úžasné, cítil sa vraj opäť ako dieťa, naivné šťastné decko, ktoré sa hrá na svojom obľúbenom piesočku... Producentka Gabrielle Tanna a herec Ralph Fiennes, tento raz však na režisérскеj stoličke, obsadili Sergeja Polunina i do pripravovaného filmu The White Crow, o živote ruského tanečníka Rudolpha Nurejeva, ktorý ako 54-ročný zomrel na aids (Sergej sa však objaví v jednej z vedľajších rolí, Nurejeva hrá ruský tanečník Oleg Ivenko). **Pokiaľ** ide o balet, ako tanečník na voľnej nohe hosťuje na viacerých baletných scénach. V roku 2013 sa dokonca vrátil na javisko The Royal Opera House, aby tam zažiaril v baletke Marguerite and Armand s primabalerínou Tamarou Rojo. Áno, tancuje ďalej, po stretnutí s Davidom LaChapellom zažil vraj čosi ako moment osvietenia. „Pochopil som, že balet nemôžem len tak opustiť, že je mojím poslaním... Balet je nevinný, čistý a krásny. Keď sa naň ľudia pozerajú, nepocitujú hnev ani stres. Návšteva klasickeho baletu vám vyčistí dušu, pretože je to samotná esencia umenia. Myslím, že preto je balet minimálne rovnako dôležitý ako divadlo, šport, televízia či veda.“

Donaha!

Galina ani Sergej nechceli film Dancer sprvu ani vidieť. Mali pocit, že sa v ňom vyzliekli donaha, spovedí ich vzájomného vzťahu im pripadala príliš intímna a bolestná. „Na chlapca, ktorý sa narodil v ukrajninskom Chersone má môj syn neskutočný životný príbeh. Scéna vo filme, keď sa vracia domov, je autentická. Po rokoch odlúčenia a odcudzenia sa spolu rozprávame prvýkrát. Sergej mi vyčíta, že som mu nedôverovala a nútila ho držať sa baletu. Ale ja som len nasledovala svoj inštinkt a hľadala cesty, ktoré sú pre jeho život najlepšie,“ vyznáva sa Galina, ktorá dnes v Kyjeve pracuje ako kostymérka a spoločne so synom sa účastní promo turné dokumentu Dancer. Ten vo veľkej miere čerpá práve z jej súkromných archívov a autentických výpovedí.